

kussionen her, vil jeg gerne have Lov til at slaa fast, at man fra Ministeriets Side ventede, at Takstnedsættelsen vilde betyde en formindsket Indtægt for Staten paa 12 Mill. Kr. Den højtærede Minister har udtrykkelig understreget, at det var Tallet, og Ministeren understregede yderligere, at han gik i disse Sager ikke efter eget Skøn, men efter den Sagkundskab, hvorover han er Chef. Jeg maa altsaa hævde, at set fra Ministerens Synspunkt vilde efter det, man ventede, da Takstnedsættelsen fandt Sted, Indtægtsnedgangen for Staten blive 12 Mill. Kr. Var Ministeren — idet han naturligvis byggede paa Samtaler med den Sagkundskab, hvorover han raadede — kommet til det Resultat, at det at nedsætte Taksterne faktisk vilde betyde en god Forretning, fordi det var en Nødvendighed, vilde det være et Standpunkt, som det var meget svært at bevise var urigtigt, thi selv om det senere gik nok saa galt, kunde man altid have sagt, at det vilde være gaaet endnu værre, hvis man ikke havde nedsat Taksterne. Imidlertid ligger Forholdene indenfor mit Parti saaledes, at en Del af de Medlemmer, der har sluttet sig til Tanken om at sætte Godstaksterne ned, var af den Formening, at Balancen for Statsbanerne vilde blive ringere, hvis man ikke nedsatte dem, ud fra den Betragtning, at man altsaa vilde miste mere og mere at køre med. Et lignende Standpunkt forstod jeg, at den ærede Ordfører gør sig til Talsmand for. Men dette Standpunkt kan den højtærede Minister ikke gøre sig til Talsmand for; idet han som Grundlag for Diskussionen i Finansudvalget fastslog, at man fra Statsbanernes Side ventede, at en Nedsættelse af disse Takster skulde betyde en formindsket Indtægt for Staten paa 12 Mill. Kr. Derfor er den højtærede Minister efter min Mening nødt til at ræsonnere ud fra denne Antagelse, og naar man ræsonnerer ud fra denne Antagelse, kan jeg, som jeg allerede har sagt i mit første Indlæg, ikke se rettere end, at saa er det forretningsmæssigt set i Virkeligheden uheldigt, hvad man har gjort. Nok kan Ministeren sige, at det for ham maatte være en Betingelse, at han til en vis Grad kunde kompensere de 12 Mill. Kr., som han den Gang ventede at miste i Indtægt — en lignende

Betragtning har det radikale Parti ikke gjort gældende —, men selv om Ministeren nu kan kompensere det, hvad betyder saa det? Ja, det betyder jo ikke andet end, at de 12 Mill. Kr. vilde Statens Balance forbedres med, hvis ikke vi havde nedsat Taksterne, hvis altsaa Grundbetragtningen, den, hvorfra der gaas ud, er rigtig. Der er nemlig ikke det allerbitterste i Vejen for, at man, uden Hensyn til om man nedsætter Taksterne eller ikke, kan indskrænke Banernes Personale til det, man anser for fornødent, og jeg vil endda ud fra mit Synspunkt sige, at det er enhver siddende Ministers Pligt ikke at have et større Personale, end der er Arbejde til. Altsaa, de 12 Mill. Kr., som Ministeren nu venter at kunne spare enten paa den ene eller den anden Maade, var jo ikke gaaet til Spilde, fordi vi ikke havde faaet Takstnedsættelsen, de vilde have været til Raadighed til noget andet, eventuelt til en Skattenedsættelse, og det udover, hvad der maaske senere kan blive til Raadighed til en saadan. Og jeg maa jo meget haabe, at der virkelig, naar vi er færdige med Nedskæringerne, kan blive Plads for en ikke uvæsentlig Nedsættelse af Formue- og Indkomstskatten.

Men saa bliver da Spørgsmaalet, hvad man finansielt set maa have mest Interesse i, enten at Banerne kører paa en saadan Maade, at de ikke giver det allermindste i Forrentning, og man saa til Gengæld maa opretholde forholdsvis høje Skatter, eller at de, der bruger Banerne, betaler saa meget for deres Transport, at der bliver en beskedent Rente af den i Banerne staaende Kapital. I dette Øjeblik at komme ud over 2—3 pCt. anser jeg for fuldkommen umuligt, og jeg vil ogsaa af mange Grunde anse en saadan Forrentning som forsvarlig, som værende nok. Men Spørgsmaalet bliver, hvad er det mest tiltalende, enten at Skatteyderne skal betale disse 12 Mill. Kr. gennem de almindelige Skatter, eller at de, der bruger Banerne, skal betale dem? Og der kan jeg ikke se rettere end, at rent forretningsmæssigt set er det det mest tiltalende, hvor det lader sig gøre, at enhver betaler for den Ydelse, han nu en Gang skal have. Men det har man altsaa ikke villet gøre fra Regeringens Side, man har foretrukket at opretholde